

acception) *сущ. несклон., употребляемое какъ дополнение при глаголахъ правжъ, струвамъ въ смыслъ кабульжъ*: Стройници вино пие, Девойка слуга служеше со бисеръ венецъ на глава; Бисер-отъ ъ сѣ ронеше, свекаръ си чаша расеше, Свекоръ ъ кабуль чинеше: Раси ми, сна'а, раси ми, Я тебе кабуль те чинамъ^а. *М. 374.* А Никола, мое мило брате, Да ти кажамъ голема унера, Що ми реколъ твой-отъ мили братецъ, Тебе, брате, я да те отруямъ, А я кабуль то'а не го чина, Добаръ юнакъ я да те загуба. *М. 182 р. 287.*

Кабульжъ* (*qaboul, s. a. Action de recevoir, d'accepter, d'agréer; acception*) *м. дл. (охотно) принимаю*: Море брату милечекъ! Ясъ ти пещешъ донесофъ, Аль ке ми го кабулишъ, Аль не ми го кабулишъ? *М. 584. (ср. въсприемамъ въ томъ-же значеніи).*

Кабуръ* *мн. ч. Кабуре* (*qoubour s. t. 1. Carquois 2. Etui, fontes pour les pistolets 3. Tuyau de plomb qui sert à conduire l'eau 4. Galerie ouverte par les assiégeants dans le fossé d'une place*) *с. м. футляръ (кабура) для пистолета; футляръ съ пистолетомъ; пистолетъ*: Земи ми, либе, кабуре До седемдесетъ и седемъ^а. *М. 161 р. 252.* Кабуръ следъ кабуръ врагаше, Юнакъ следъ юнакъ падахъ. *М. 161.*

Кавазъ* (*qavvās, s. a. Qui fait des arcs. Турецк. слово означ. лучника вообще, затѣмъ вооруженнаго полицейскаго смужителя*) *с. м. кавазъ, вооруженный полицейскій разсыльный*: Кадъ си дочулъ — цар-отъ, емъ везир-отъ, Дѣ ги пуцилъ—два каваза, Дѣ имъ веле—емъ говори. *М. 605. (ср. гавазъ).*

Кавакъ* (*qavāq, s. t. 1. Platane 2. Tilleul.—agtchē qavāq—Peuplier blanc*) *с. м. 1) пирамидальный тополь. 2) береза?*: Ако вие да би разрѣзале кората на брезата (*betula alba*, кавакъ), то изъ нея би изтѣкла твѣрде много подобна кръвь, която бива довольно сладка на вкусъ. *3. 7.*

Кавал(д)жия* (**Калѣаджия***, **Кафалджия***) *с. м. умѣющій прать на кавалъ*: Два юнака кавалжия, Две дѣвойки пѣснопойки. *Д. S. 1, 13—15.* Ми пустнала цѣрна Юда, Да си беремъ малки моме, Малки моме песнопольке, Я ергене калѣаджіе. *В. 259.* Я идете докарайте, Два юнака кафалджии. *В. 106. (ср. кавалъ).*

Кавалеринъ *с. м. 1) кавалеръ*: Единъ кавалеринъ—Графъ Ханпъ Вѣлчекъ. *Л. Д. 1876 р. 136. 2) кавалеристъ.*

Каваль* **Кафаль*** (*qavāl, s. t. Flûte, flageolet*) *с. м. Кавальче Кафальче с. с. ум. каваль, большая пастушья свирель, обыкновенно состоящая изъ трехъ развивчивающихся частей*: Каваль—дълга свирка, кон има наликъ на арапскы неи. — — — Въ стары наши народны пѣсны смъ спомянува мѣденъ каваль. *Г. II. 191.* Панъ